

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Tachově rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Edlovou ve věci

žalobce:

██████████ t, narozený ██████████
bytem ██████████, ██████████
zastoupený advokátem ██████████
se sídlem ██████████

proti

žalovanému:

██████████ – ██████████, IČ ██████████
se sídlem ██████████, ██████████

o zaplacení náhrady škody ve výši 73 432 Kč s příslušenstvím a náhrady nemajetkové újmy ve výši 56 250 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 40 484 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 40 484 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ohledně částky 32 948 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 32 948 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení, se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 27 066, 50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 27 066,50 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Řízení o náhradě nemajetkové újmy se ohledně částky 29 183,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 29 183,50 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Janovská.

V. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 675 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce [REDACTED].**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 12. 2016 domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 73 432 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 16. 4. 2016 do zaplacení a částku 56 250 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 16. 4. 2016 do zaplacení. K odůvodnění žaloby žalobce uvedl, že žalobce je fyzickou osobou, která je vlastníkem nemovitostí v k. ú. [REDACTED], obec [REDACTED] a je tak účastníkem řízení před správním orgánem – [REDACTED], [REDACTED], týkající se stavby stavebníka [REDACTED] v k. ú. [REDACTED], obec [REDACTED], nazvané [REDACTED] a [REDACTED]. Žalobci v důsledku nezákonných rozhodnutí, nesprávného úředního postupu a nečinnosti [REDACTED] vznikla škoda a je proto aktivně legitimován k podání žaloby. Žalobce uplatnil škodu proti žalovanému přípisem ze dne 15. 10. 2016, žalovaný však škodu odmítl uhradit s poukazem na skutečnost, že nemá nárok žalobce za prokázaný. Žalobce uplatňuje nárok v souvislosti s průtahy a nesprávným úředním postupem ve správním řízení ve věci odstranění stavby, které dosud neskončilo pravomocným rozhodnutím, a to za období od zrušení veřejnoprávní smlouvy dne 10. 10. 2013 do 10. 10. 2016. Žalobce se již domohl náhrady škody a nemajetkové újmy za období do října 2013, kdy tento nárok byl pravomocně přiznán rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016, potvrzeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2016, č. j. 15 Co 308/2016-77. Dne 20. 6. 2011 byla uzavřena veřejnoprávní smlouva, na základě které umožnil úřad provádět stavebníkovi stavbu zimoviště. Tato smlouva byla uzavřena bez splnění zákonných podmínek a úřad nereagoval na výzvy a podání žalobce, který se musel obrátit na právního zástupce. Žalobce se domáhal přiznání práv účastníka řízení, zrušení veřejnoprávní smlouvy a odstranění stavby. V řízení dochází k průtahům a opakovaným pochybením, což konstatoval jak Veřejný ochránce práv, tak Krajský soud v Plzni, který rozsudkem ze dne 17. 3. 2015, č. j. 57 A 56/2014-112 uložil [REDACTED] rozhodnout ve věci. Až na základě opakovaných podání žalobce zastoupeného advokátem, úřad dne 23. 7. 2013 pod č. j. [REDACTED] vyzval stavebníka k doplnění podání ze dne 27. 2. 2013 o žádost o dodatečné povolení stavby a tím teprve učinil úkon předpokládaný stavebním zákonem a řádně zahájil řízení o odstranění stavby. Až dne 19. 9. 2013 pod č. j. [REDACTED] vydal úřad rozhodnutí, kterým zrušil veřejnoprávní smlouvu. Škoda vznikla žalobci v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem úřadu při výkonu státní moci ve správním řízení a odpovídá za ni stát, jehož jménem jedná [REDACTED]. Žalobce se na základě podané žaloby domohl proti žalované náhrady škody a nemajetkové újmy za období do října 2013, kdy došlo ke zrušení veřejnoprávní smlouvy. Nyní se žalobce domáhá náhrady škody spočívající v nákladech účelně vynaložených na právní zastoupení. Byť žalobce vynaložil podstatně vyšší částku, domáhá se toliko náhrady ve výši určené dle advokátního tarifu. S ohledem na nesprávný úřední postup úřadu za další období od 10. 10. 2013 provedl právní zástupce žalobce tyto úkony právní služby ve smyslu advokátního tarifu – jednání s klientem přesahují jednu hodinu v místě stavby dne 22. 10. 2013, žádost o odstranění průtahů řízení ze dne 23. 10. 2013, odvolání do rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 5. 11. 2013, právní posouzení ze dne 5. 2. 2014 ke „sdělení“ stavebního úřadu č. j. [REDACTED], jednání s klientem přesahují jednu hodinu, žádost o opatření proti nečinnosti, průtahům v řízení a

nesprávnému úřednímu postupu ze dne 7. 2. 2014, odvolání žalobce ze dne 26. 3. 2014 proti usnesení [redacted] č. j. [redacted] ze dne 11. 3. 2014, jednání s klientem přesahující jednu hodinu, žádost o poskytnutí ochrany Veřejnému ochránci práv ze dne 4. 4. 2014, právní posouzení s výčtem nesprávného úředního postupu a následky včetně přílohy s grafickým zpracováním, doplnění podání VOP ze dne 15. 5. 2014, opětovná žádost účastníka řízení o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 9. 6. 2014, jednání s klientem přesahující jednu hodinu a právní posouzení stížnosti žalobce, sepsání další žádosti účastníka řízení o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby, odvolání do rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 16. 10. 2014, další žádost účastníka o vydání rozhodnutí ve věci ze dne 13. 11. 2014, opětovná žádost účastníka o vydání rozhodnutí ve věci ze dne 16. 12. 2014, jednání s klientem přesahující jednu hodinu dne 27. 1. 2015, odvolání do přerušení řízení ze dne 27. 1. 2015, jednání s klientem 3. 7. 2014 a převzetí věci, jednání u VOP dne 10. 7. 2014, odpověď k žádosti ze dne 3. 10. 2014, vyjádření k VOP ze dne 16. 10. 2014, jednání s klientem dne 8. 10. 2014, právní posouzení z hlediska trestního práva 8. 10. 2014, sepsání žádosti na Policii ČR dne 8. 10. 2014, sepsání žádosti na Policii ČR dne 9. 10. 2014 – část II, jednání s klientem a převzetí věci dne 8. 1. 2015, sepsání žádosti k VOP o ochranu před nesprávným úředním postupem ze dne 8. 1. 2015, návrh žalobce na postoupení věci z důvodu vhodnosti jinému úřadu ze dne 27. 3. 2015, jednání s klientem přesahující jednu hodinu dne 30. 4. 2015, právní posouzení se shrnutím pochybení pracovníků úřadu, námitka podjatosti ze dne 4. 5. 2015, jednání s klientem dne 12. 8. 2015, doplnění podání VOP 12. 8. 2015, jednání u VOP dne 13. 8. 2015, další doplnění podání VOP 6. 9. 2015, odvolání do usnesení o nevyhovění námitce podjatosti ze dne 1. 6. 2015, odvolání do usnesení o nevyhovění námitce podjatosti ze dne 20. 10. 2015 a odvolání do usnesení o nevyhovění námitce podjatosti ze dne 23. 2. 2016. Veškeré tyto úkony směřovaly k odstranění průtahů v řízení nebo nesprávného úředního postupu, která v řízení vyšla jednoznačně najevo. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby ve správním řízení při tarifní hodnotě 5 000 Kč činí 1 000 Kč, režijní paušál pak 300 Kč. Celkem žalobce uplatňuje náhradu škody spočívající v nákladech na právní zastoupení za 40 úkonů právní služby ve výši 62 920 Kč včetně DPH. Dále žalobce uplatňuje náhradu za cesty advokáta ve výši 2 732,18 Kč včetně DPH za cestu do [redacted] (cesta na místo stavby dne 22. 10. 2013) a ve výši 7 783,30 Kč včetně DPH za dvě cesty do sídla VOP v [redacted] (jednání dne 10. 7. 2014 a 13. 8. 2015), celkem tedy částku 10 512,48 Kč. Faktury nejsou vystaveny na jméno žalobce, ale na obchodní společnost [redacted], kde žalobce vystupuje jako jediný jednatel a společník. Podle dohody s žalobcem společnost za žalobce uhradila faktury související s právní pomocí ve věci zimoviště a žalobce je dle uvedené dohody povinen náklady reparovat. Žalobce také předložil potvrzení právního zástupce, že žalovaná částka mu byla skutečně uhrazena v souvislosti s poskytnutím právních služeb žalobci. Dále žalobci vznikla nemajetková újma s ohledem na průtahy ve správním řízení vedeném v souvislosti se stavbou, které žalobce nikterak nezavinil. Úřad se dopouští opakovaně pochybení, nedodržuje lhůty a dodnes nebylo pravomocně rozhodnuto o dodatečném povolení stavby ani o odstranění stavby, která byla postavena v rozporu se zákonem a brání žalobci řádně užívat jeho nemovitosti v okolí stavby. Žalobce se v místě usadil a citlivě zrekonstruoval usedlost v jeho vlastnictví právě s ohledem na okolními stavbami nerušené okolí, přičemž po zhruba jeden a půl roce v jeho těsném sousedství (cca 40 m od obytného domu a 15 metrů od obytné zahrady), bez jeho vědomí a jakéhokoliv upozornění stavebník vybudoval stavbu kravína – zimoviště s kapacitou 120 krav, ustájených 90 krav. Ačkoliv žalobce již ke konci roku 2012 upozornil na nepovolenou stavbu kravína a předložil úřadu znalecký posudek, dle kterého je jakákoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Janovská.

stavba obdobného charakteru v takevé blízkosti obytného domu vyloučena, trvalo úřadu 7 měsíců, aby řádně zahájil řízení o odstranění stavby a 9 měsíců, aby rozhodl o neplatnosti veřejnoprávní smlouvy, o odstranění stavby pak nerozhodl ani 4 roky po té, co žalobce podnětem na nepovolenou stavbu upozornil. Žalobce odkázal také na rozsudky Okresního soudu v Tachově a Krajského soudu v Plzni ve věci vedené u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 4 C 45/2015. Žalobce proto požaduje náhradu nehmotné újmy za navazující období tří let, tedy za období od 10. 10. 2013, přičemž při výpočtu výše nároku vychází žalobce z propočtu v rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4 C 45/2015-52. Výše nemateriální újmy způsobené průtahy ve správním řízení tak činí 56 250 Kč. Žalobce požaduje také přiznání úroků z prodlení, kdy prodlení žalovaného začalo po marném uplynutí šesti měsíční lhůty pro doručení výzvy k úhradě dne 15. 10. 2015, tedy dne 16. 4. 2016.

2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Potvrdila, že účastníci o nároku na náhradu škody a peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu jednali na základě žádosti, která byla žalovanému doručena dne 15. 10. 2015, a ve které žalobce požadoval zaplacení majetkové i nemajetkové újmy ve výši 532 967 Kč. Jedná se již o druhou žalobu žalobce o náhradu škody a zadostiučinění za nemajetkovou újmu v téže věci. Okresní soud v Tachově rozsudkem ze dne 21. 7. 2016 přiznal žalobci zadostiučinění od ledna 2013 do 27. 4. 2015, tedy do dne podání předcházející žaloby. Vzhledem k tomu, že za toto období bylo již o poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou průtahy v uvedených řízeních pravomocně rozhodnuto, nelze podle § 159a odst. 4 o.s.ř. věc projednávat znovu. K újmě požadované žalobcem od 28. 4. 2015 žalovaná uvedla, že žalobce nebyl účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, o jehož právech mělo být přímo rozhodováno a výsledek správních řízení nemá přímý vliv na existenci, rozsah ani výkon jeho práva ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť o jeho právu není v řízení rozhodováno, ač rozhodnutím může být dané právo nepřímě dotčeno. Nelze proto čl. 6 odst. 1 Úmluvy a na něj navazující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Nejvyššího soudu ČR včetně stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011 na délku posuzovaného řízení aplikovat, jak vyplývá i z rozsudku NS ČR 30 Cdo 344/2014, který přímo stanoví, že právo vedlejšího účastníka správního řízení na projednání věci v přiměřené lhůtě nelze dovodit z čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V této souvislosti odkázala žalovaná také na rozhodnutí NS ČR 30 Cdo 3971/2015 a 30 Cdo 5710/2015. Ke vzniku škody žalovaná uvedla, že žalobce se domáhá náhrady škody za náklady správního řízení, nikoli za náklady účelně vynaložené na nápravu nesprávného úředního postupu stavebního úřadu, kdy nelze mít za to, že veškerá písemná podání a právní poradenství ve věci směřovaly k odstranění nesprávného úředního postupu [REDAKCE]. Žalobce tak požaduje náhradu nákladů řízení, které dle ust. § 79 odst. 3 správního řádu nese sám. Správní řízení je založeno na zásadě, že každý účastník si nese sám vlastní náklady. Správní řád tedy náhradu nákladů řízení zohledňuje, byť způsobem, který zásadně nepočítá s tím, že by účastníku řízení byla přiznávána náhrada nákladů. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pokud procesní předpis (správní řád) náhradu nákladů řízení upravuje, avšak správní orgán v příslušném řízení účastníkům (z jakéhokoli důvodu) tuto náhradu nepřiznal, není možné, aby účastník správního řízení, jímž byl v daném případě žalobce, dosáhl náhrady nákladů takového řízení cestou občanskoprávní žaloby, jinak by docházelo k obcházení příslušné zvláštní právní úpravy náhrady nákladů řízení, což by v konečném důsledku představovalo nepřípustný zásah do pravomoci příslušného orgánu (rozsudky NS ČR 25 Cdo 2928/2006, 25 Cdo 3092/2010).

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Janovská.

3. Na základě provedení dokazování soud zjistil z podání ze dne 15. 10. 2015, které bylo doručeno [redacted] – [redacted] dne 15. 10. 2015, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody spočívající v nákladech na právní zastoupení a v nemajetkové újmě v celkové výši 650 000 Kč s tím, že část škody a újmy již uplatnil v březnu 2014 (částka 117 033 Kč) a nyní uplatňuje nárok za období následující od srpna 2013 do současnosti. Z dopisu ze dne 22. 4. 2016 soud zjistil, že [redacted] nárok žalobce odmítlo.
4. Ze spisu Okresního soudu v Tachově sp. zn. 4 C 45/2015 soud zjistil, že u podepsaného soudu již bylo vedeno řízení mezi týmiž účastníky, kdy předmětem řízení byla náhrada škody a nemajetkové újmy, která se vztahovala ke správnímu řízení „Zimoviště“. V této věci rozhodl Okresní soud v Tachově rozsudkem ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4 C 45/2015 – 52 tak, že výrokem I. bylo žalované uloženo zaplatit žalobci 37 033 Kč s úrokem z prodlení z částky 37 033 Kč ve výši 8,05 % ročně od 29. 9. 2014 do zaplacení. Výrokem II. byla žaloba částečně zamítnuta ohledně úroku z prodlení z částky 37 033 Kč ve výši 8,05 % ročně od 29. 3. 2014 do 28. 9. 2014. Výrokem III. bylo žalované uloženo zaplatit žalobci 25 000 Kč s úrokem z prodlení z částky 25 000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 29. 9. 2014 do zaplacení. Výrokem IV. byla žaloba částečně zamítnuta ohledně částky 55 000 Kč, úroku z prodlení z částky 80 000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 29. 3. 2014 do 28. 9. 2014 a úroku z prodlení z částky 55 000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 29. 9. 2014 do zaplacení. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 47 229 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce [redacted]. Z odůvodnění rozsudku soud zjistil, že nemajetková újma byla žalobci přiznána za období od ledna 2013 do dne podání žaloby dne 27. 4. 2015. K odvolání žalované rozhodoval ve věci Krajský soud v Plzni, který rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, č. j. 15 Co 308/2016 – 77 potvrdil rozsudek soudu I. stupně ve výroku I., III. a V. a odmítl odvolání žalované proti výrokům II. a IV. Rozsudek nabyl právní moci dne 29. 11. 2016. Dovolání žalované bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 8. 2017 odmítnuto jako nepřípustné. Z potvrzení pro účely fakturace ze dne 10. 1. 2013 soud zjistil, že mezi společnostmi [redacted] a žalobcem byla uzavřena dohoda, podle které ponese společnost [redacted] náklady související se spory včetně nákladů na právní zastoupení a žalobce se zavázal takto uhrazené náklady vrátit společnosti zpět. Z uznání ze dne 19. 7. 2016 soud zjistil, že žalobce uznal svůj závazek zaplatit společnosti [redacted] náklady, které za něj společnost zaplatila v souvislosti s řízením vedeným u [redacted], týkající se stavby zimoviště [redacted] v k. ú. [redacted]. Ze závěrečného stanoviska – opatření k nápravě ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. [redacted] soud zjistil, že na základě podnětu žalobce se činností [redacted], [redacted] zabýval zástupce veřejné ochránkyně práv, který navrhl [redacted], [redacted], aby do 30 dnů od doručení tohoto závěrečného stanoviska rozhodl v řízení o dodatečném povolení stavby a vzal přitom v potaz právní názor uvedený v závěrečném stanovisku ze dne 10. 3. 2015. Ze zprávy o šetření ze dne 18. 8. 2014 soud zjistil, že zástupce veřejné ochránkyně práv dospěl k závěru, že [redacted], [redacted], se dopustil pochybení spočívající zejména v nečinnosti a celkově zmatečném vedení řízení o dodatečném povolení stavby a určité výhrady shledal i vůči postupu [redacted], [redacted]. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 3. 2015, č. j. 57 A 56/2014-112 soud zjistil, že o žalobě žalobce bylo rozhodnuto tak, že žalovanému [redacted] byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o žádosti [redacted] o dodatečné povolení stavby na pozemcích v k. ú.

██████████, obec ██████████, vedené u žalovaného pod sp. zn. ██████████, ve lhůtě do 30ti dnů od právní moci rozsudku. V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Plzni mimo jiné vyslovil závěr, že řízení o dodatečném povolení stavby není řízením, u kterého by nebylo možné dodržet lhůty stanovené správním řádem pro rozhodnutí, a u kterého by nemělo být rozhodnutí vydáno ani po 19 měsících, jak je tomu v daném případě. Soud uzavřel, že žalovaný ██████████ je v řízení o dodatečné povolení předmětné stavby bezdůvodně nečinný a soud dospěl ke stejnému závěru, jako zástupce veřejné ochránčyné práv.

5. Ze spisu ██████████, ██████████ (dále jen stavební úřad) č. ██████████ soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 11. 2013 odvolání proti rozhodnutí o přerušení řízení o odstranění stavby s návrhem na opatření proti nečinnosti, odstranění průtahů v řízení a nesprávnému úřednímu postupu. K tomuto doložil znalecký posudek ██████████, dle kterého není zachována potřebná odstupová vzdálenost objektu zimoviště od objektu hygienické ochrany jiného vlastníka a od zahrady a nelze proto v místě stavbu provoz zimoviště skotu doporučit. Rozhodnutím ██████████ ze dne 29. 1. 2014, č. j. ██████████, sp. zn. ██████████ bylo usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení o odstranění stavby potvrzeno. Dále žalobce podal dne 7. 2. 2014 žádost o opatření proti nečinnosti, průtahům v řízení a nesprávnému úřednímu postupu. Usnesením ██████████, ██████████ ze dne 11. 3. 2014, č. j. ██████████ byla stavebníkovi ██████████ prodloužena lhůta stanovená k doplnění podkladů v řízení o dodatečném povolení stavby do 15. května 2014. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 26. 3. 2014 odvolání. Dne 9. 6. 2014 podal žalobce opětovně žádost o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Rozhodnutím ██████████ ze dne 12. 6. 2014, č. j. ██████████, sp. zn. ██████████ bylo usnesení ██████████ ze dne 11. 3. 2014, kterým byla prodloužena lhůta k doplnění podkladů v řízení o dodatečném povolení stavby zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Podáním ze dne 14. 10. 2014 žalobce opětovně požádal o odstranění průtahů řízení a podal návrh na vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Usnesením ██████████ ze dne 13. 10. 2014, č. j. ██████████ bylo rozhodnuto o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby zimoviště. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 16. 10. 2014 odvolání. Rozhodnutím ██████████ ze dne 26. 11. 2014, č. j. ██████████, sp. zn. ██████████ bylo usnesení ██████████ o přerušení řízení ze dne 13. 10. 2014 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Dne 20. 1. 2015 vyzval ██████████, ██████████ stavebníka ██████████ k doplnění podání v řízení o dodatečném povolení stavby, zahájené podáním stavebníka dne 27. 2. 2013 do 20 dnů od převzetí výzvy a současně přerušil řízení o dodatečném povolení stavby. Proti tomuto rozhodnutí o přerušení řízení podal žalobce odvolání dne 27. 1. 2015. Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015, č. j. ██████████, sp. zn. ██████████ změnil výrok ██████████, ██████████ o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby. Podáním ze dne 27. 3. 2015 žalobce podal návrh na postoupení věci z důvodu vhodnosti dle § 131 odst. 5 správního řádu. Podáním ze dne 4. 5. 2015 podal žalobce námitku podjatosti. Usnesením ze dne 19. 5. 2015 bylo rozhodnuto o nevyhovění námitce podjatosti. Rozhodnutím ██████████, ██████████ ze dne 21. 5. 2015, č. j. ██████████ bylo vydáno dodatečné povolení stavby „zimoviště skotu“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne

7. 6. 2015 odvolání. Spis byl předložen dne 15. 7. 2015 odvolacímu orgánu. Do vydání tohoto rozsudku nebylo o odvolání rozhodnuto.
6. Ze zápisů z jednání soud zjistil, že se uskutečnily porady mezi žalobcem a jeho právním zástupcem přesahující vždy jednu hodinu, a to dne 22. 10. 2013 (konzultace v místě stavby), dne 5. 2. 2014 (stanovisko ke sdělení [redacted] č.j. [redacted]), dne 7. 2. 2014 (příprava podání – opatření proti nečinnosti SU), dne 4. 4. 2014 (sepsání žádosti o poskytnutí ochrany k Veřejnému ochránci práv), dne 3.7.2014 (převzetí věci pro zastupování před VOP, příprava a konzultace pro jednání u VOP), dne 8. 10. 2014 (konzultace ohledně jednání úřednic z hlediska trestního práva), dne 8. 1. 2015 (sepsání podnětu/žádosti k VOP o ochranu před nesprávným úředním postupem), dne 27. 1. 2015 (sepsání odvolání do rozhodnutí o přerušení řízení, výzva úřadu, aby již rozhodl), dne 30. 4. 2015 (žádost o shrnutí a posouzení jednání úřednic pro účely dalšího postupu) a dne 12. 8. 2015 (konzultace a doplnění podání u VOP).
 7. Ze zprávy Veřejného ochránce práv ze dne 26. 9. 2017 soud zjistil, že žalobce učinil ve věci vedené pod sp. zn. [redacted] podání (dle data doručení) dne – 18. 4. 2014 (podnět týkající se činnosti [redacted]), 28. 4. 2014 – dvě podání, 25. 6. 2014 – doplňující podání, 10. 7. 2014 – doplňující podání, 14. 7. 2014 – čtyři podání, 15. 7. 2014 – doplňující podání, 21. 7. 2014 – doplňující podání, 16. 10. 2014 – dvě podání, 24. 10. 2014 – doplňující podání, 27. 10. 2014 – doplňující podání, 4. 11. 2014 – doplňující podání, 17. 11. 2014 – doplňující podání, 30. 4. 2015 – doplňující podání a dne 9. 6. 2015 – doplňující podání. Ústní jednání se konalo dne 10. 7. 2014.
 8. Z žádosti o opatření proti nečinnosti, průtahům v řízení a nesprávnému úřednímu postupu ze dne 18. 4. 2014 soud zjistil, že se žalobce obrátil s podnětem k Veřejnému ochránci práv z důvodu nesprávného úředního postupu a nečinnosti úřadu. Z podání nazvaného doplnění žádosti ze dne 28. 4. 2014 soud zjistil, že tímto podáním žalobce doplňuje své podání k Veřejnému ochránci práv (sp. zn. [redacted]). Z podání ze dne 2. 10. 2014 soud zjistil, že žalobce tímto podáním odpovídá na dotaz zástupce Veřejné ochránčyně práv ze dne 29. 9. 2014. Z podání ze dne 16. 10. 2014 soud zjistil, že žalobce se opět obrátil na zástupce Veřejné ochránčyně práv podáním nazvaným sdělení o postupu stavebníka. Z podání ze dne 10. 1. 2015 a ze dne 12. 8. 2015 soud zjistil, že žalobce podal další podání – stížnost na nezákonný postup úřadu s žádostí o přijetí opatření k Veřejnému ochránci práv. Z úředního záznamu o jednání se stěžovatelem soud zjistil, že dne 13. 8. 2015 proběhlo jednání v kanceláři Veřejného ochránce práv, kterého se zúčastnil žalobce i jeho právní zástupce. Z podání nazvaného doplnění žádosti a listin ze dne 6. 9. 2016 soud zjistil, že žalobce učinil další podání ve věci k Veřejnému ochránci práv
 9. Z podání ze dne 23. 10. 2013 soud zjistil, že žalobce podal k [redacted] opětovnou žádost o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby.
 10. Z podání ze dne 20. 10. 2015, ze dne 1. 6. 2015 a ze dne 23. 2. 2016 soud zjistil, že žalobce podal odvolání do rozhodnutí o námitce podjatosti, které se týkalo [redacted], vedoucí [redacted] a [redacted].
 11. Z potvrzení o zpracování právních posouzení ze dne 14. 9. 2017 soud zjistil, že právní zástupce žalobce potvrdil, že žalobci poskytl právní služby, jejichž výčet je uveden v žalobě, mimo jiné v žalobě uvedená právní posouzení.

12. Z podání ze dne 8. 10. 2014 a ze dne 9. 10. 2014 soud zjistil, že žalobce se obrátil na Okresní státní zastupitelství [REDAKCE] žádostí o prověření, zda jednání podezřelého [REDAKCE] či dalších osob nenaplní znaky některého z trestných činů.
13. Z potvrzení o úhradě (č. l. 159) a příjmového pokladního dokladu ze dne 30. 3. 2017 soud zjistil, že žalobce uhradil společnosti [REDAKCE] částku 73 432,48 Kč jako reparaci nákladů za právní služby „Zimoviště“ za období od října 2013 do května 2015. Z potvrzení ze dne 13. 9. 2017 soud zjistil, že právní zástupce žalobce potvrzuje, že odměna za poskytnuté právní služby, a to úkony uvedené v žalobě, které jsou specifikovány pod body 1 – 40, byla v plné výši uhrazena.
14. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákona o odpovědnosti), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
15. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že žalobce uplatnil dopisem ze dne 15. 10. 2015, který byl žalované doručen dne 15. 10. 2015, nárok na náhradu škody a nárok žalobce nebyl žalovanou uspokojen, kdy dopisem ze dne 22. 4. 2016 byl nárok žalobce ze strany žalované odmítnut. Žalobce se proto domáhá v souladu s ust. § 14 a § 15 zákona o odpovědnosti, nároku na náhradu škody u soudu žalobou. Žalobce se domáhá nároku na náhradu škody spočívající v nákladech na právní zastoupení, které byly žalobcem účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu a které žalobce neměl možnost uplatnit v průběhu řízení na základě procesních předpisů. Dále se žalobce domáhá nároku na náhradu škody spočívající v nemajetkové újmě pro průtahy v řízení.
16. Podle § 5 zákona o odpovědnosti stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
17. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že ve správním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti. Zde lze odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 3. 2015, č. j. 57 A 56/2014-112 i na závěry veřejného ochránce práv, kdy soud dospěl k totožným závěrům ohledně pochybení a nečinnosti [REDAKCE].
18. Podle § 31 zákona o odpovědnosti, zahrnuje náhrada škody takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Žalobce prokázal, že na základě plné moci ze dne 8. 3. 2013 jej v řízení ve věci stavby budovy nazvané zimoviště telat a skotu na pozemcích parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], a dále [REDAKCE] a [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], stavebníka [REDAKCE] stupoval advokát [REDAKCE]. V rámci tohoto zastupování byly advokátem vyúčtovány tyto úkony – deset jednání (porad) s žalobcem jako klientem přesahujícím jednu hodinu (viz zápisy z jednání), čtyři právní rozборы (viz potvrzení zástupce žalobce o zpracování právních posouzení ze dne 14. 9. 2017), písemná podání – žádost o odstranění průtahů řízení ze dne 23. 10. 2013, odvolání do rozhodnutí o přerušování řízení ze dne 5. 11. 2013, žádost o opatření proti nečinnosti, průtahům v řízení a nesprávnému úřednímu postupu ze dne 7. 2. 2014, odvolání žalobce ze dne 26. 3. 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Janovská.

proti usnesením [redacted] č. j. [redacted] ze dne 11. 3. 2014, žádost o poskytnutí ochrany Veřejnému ochránci práv ze dne 4. 4. 2014, doplnění podání Veřejnému ochránci práv ze dne 15. 5. 2014, žádost o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 9. 6. 2014, žádost o odstranění průtahů řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby, odvolání do rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 16. 10. 2014, žádost o vydání rozhodnutí ve věci ze dne 3. 11. 2014, žádost o vydání rozhodnutí ve věci ze dne 16. 12. 2014, odvolání do přerušení řízení ze dne 27. 1. 2015, odpověď k žádosti ze dne 3. 10. 2014, vyjádření k Veřejnému ochránci práv ze dne 16. 10. 2014, sepsání žádosti na Policii ČR ze dne 8. 10. 2014, sepsání žádosti na Polici ČR ze dne 9. 10. 2014, žádost k Veřejnému ochránci práv o ochranu před nesprávným úředním postupem ze dne 8. 1. 2015, návrh žalobce na postoupení věci z důvodu vhodnosti jinému úřadu ze dne 27. 3. 2015, námitka podjatosti ze dne 4. 5. 2015, doplnění podání Veřejnému ochránci práv ze dne 12. 8. 2015, doplnění podání Veřejnému ochránci práv ze dne 6. 9. 2015 a odvolání do usnesení o nevyhovění námítce podjatosti ze dne 1. 6. 2015, ze dne 20. 10. 2015 a ze dne 23. 2. 2016 (viz. spisy [redacted], [redacted] a [redacted], zpráva Veřejného ochránce práv a zápisy z jednání žalobce s právním zástupcem) a dále účast u dvou jednání u Veřejného ochránce práv dne 10. 7. 2014 a dne 13. 8. 2015. Dále byla vyúčtována náhrada cestovného spočívající v jízdě a náhradě za promeškaný čas za jednu cestu z [redacted] do [redacted] a zpět dne 22. 10. 2013 a za dvě cesty do sídla Veřejného ochránce práv dne 10. 7. 2014 a 13. 8. 2015 v celkové výši 10 512,48 Kč včetně DPH. Náklady za právní zastoupení byly vyúčtovány v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif.

19. Soud se zabýval tím, zda veškeré náklady uplatněné žalobcem lze posoudit jako náklady řízení, které byly žalobcem účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu ve smyslu ust. § 31 zákona o odpovědnosti. Za takové úkony soud považuje úkony, které žalobce prostřednictvím svého právního zástupce učinil ve správním řízení, tj. úkony specifikované v žalobě pod body 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 30, 31, 32, 33, 34, 38, 39 a 40. Z obsahu těchto úkonů je nepochybné, že se týkaly žádostí o odstranění průtahů ve správním řízení, opravných prostředků proti rozhodnutím Městského úřadu, porad žalobce s právním zástupcem, které bezprostředně předcházeli písemným podáním ve správním řízení, případně vznesených námitek podjatosti, kdy ve svém konečném důsledku tato podání vedla ke změně personálního obsazení úřadu. Naopak soud dospěl k závěru, že jako účelně vynaložené na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí či nápravu nesprávného úředního postupu nelze posoudit zejména úkony, které se vztahovaly k šetření Policie ČR na základě oznámení žalobce, tj. sepsání žádostí na Polici ČR dne 8. 10. 2014 a dne 9. 10. 2014 a s tím související právní posouzení z hlediska trestního práva ze dne 8. 10. 2014 a jednání s žalobcem dne 8. 10. 2014, které se týkalo právě posouzení jednání úřednic z hlediska trestního práva. Je nepochybné, že tyto úkony nemohly vést ani ke zrušení či změně rozhodnutí ve správním řízení ani k nápravě nesprávného úředního postupu. Náhrada nákladů za tyto úkony proto žalobci nebyla přiznána. Dále soud nepřiznal žalobci náhradu škody za úkony advokáta, které se vztahovali k podáním Veřejnému ochránci práv, včetně účasti na jednání u Veřejného ochránce práv a cestovného k těmto jednáním. Tyto úkony soud rovněž nepovažuje za úkony, které by směřovaly ke zrušení nebo změně nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu. Výsledek řízení u Veřejného ochránce práv nemohl vést k nápravě nesprávného úředního postupu, kdy ze strany Veřejného ochránce práv se ve vztahu k příslušnému úřadu jedná pouze o doporučení a návrhy. Povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí o dodatečném

povolení stavby byla stanovena rozsudkem Krajského soudu v Plzni v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného sp. zn. 57 A 56/2014., ve kterém byl správnímu orgánu vytčen rovněž nesprávný postup v řízení. Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni pak žádným způsobem nebylo závislé na podání trestních oznámení či podnětu k Veřejnému ochránci práv. Soud tímto nijak nezpochybňuje právo žalobce domáhat se ochrany svých práv podáním u Veřejného ochránce práv, nicméně nepovažuje tyto náklady na účelně vynaložené ve smyslu ust. § 31 zákona o odpovědnosti. Nelze zpochybnit, že i přes zastoupení advokátem docházelo v řízení k průtahům a chybným rozhodnutím, jejichž nápravy by žalobce neznalý práva těžko dosáhl. Až na základě aktivity a podání žalobce zastoupeného advokátem došlo nejprve ke zrušení veřejnoprávní smlouvy a až rozhodnutím Krajského soudu v Plzni bylo [redacted] uloženo ve věci dodatečného povolení stavby rozhodnout. Nelze přehlédnout, že správní řízení o dodatečném povolení stavby není ani v době vyhlášení tohoto rozsudku pravomocně skončeno, kdy dosud nebylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu o dodatečném povolení stavby. Soud proto přiznal žalobci náhradu škody spočívající v nákladech za právní zastoupení za 24 úkonů právní služby a cestovné advokáta na místo stavby dne 22. 10. 2013 v celkové výši 40 484 Kč (24 000 Kč odměna za úkony právní služby, 7 200 Kč za režijní paušál, 6 552 Kč DPH z těchto částek a 2 732 Kč cestovné, celkem 40 484 Kč. Ve zbývajících částech, tedy ohledně částky 32 948 Kč byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta včetně požadovaného úroku z této částky, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

20. Soud má za prokázané z potvrzení pro účely fakturace ze dne 10. 1. 2013, že náklady za právní zastoupení uhradila za žalobce společnost [redacted], jejíž je žalobce jediným společníkem a jednatelem. Dle potvrzení pro účely fakturace byla uzavřena dohoda, podle které se společnost [redacted] zavázala nést náklady související se spory, včetně nákladů na právní zastoupení a žalobce se zavázal společnosti [redacted] takto uhrazené náklady vrátit zpět. Z potvrzení o provedené úhradě a z příjmového pokladního dokladu ze dne 30. 3. 2017 má soud za prokázané, že žalobce tyto náklady na právní zastoupení společnosti [redacted] uhradil. Námitku žalované, že podle § 79 správního řádu si nese účastník správního řízení náklady sám, soud nepovažuje za důvodnou, jelikož na tento případ dopadá znění ust. § 31 odst. 2 zákona o odpovědnosti, kdy je zřejmé, že podle příslušných procesních předpisů (správního řádu) nemá žalobce možnost uplatnit vzniklé náklady v rámci správního řízení.
21. U nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy neměl soud důvod odchýlit se od předchozího rozhodnutí sp. zn. 4 C 45/2015. Zde i odvolací soud dospěl k závěru, že pro dané správní řízení byl použitelný čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť jde o opravdový a vážný spor, který má pro žalobce zásadní význam i důsledky. Správní řízení se přímo dotýká způsobu výkonu žalobcova vlastnického práva, který je ohrožen imisemi ze sousedního pozemku. Také správní rozhodnutí, ať již dosud vydaná nebo budoucí, mají podstatný vliv na kvalitu výkonu žalobcova vlastnického práva. Žalobcovo právo na ochranu vlastnictví před imisemi má základ ve vnitrostátním právu a jde o právo civilní povahy. Ve věci tedy byly splněny předpoklady pro posouzení podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a bylo možno aplikovat stanovisko Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Cpjn 206/2010. Existence nemajetkové újmy tak byla presumována a nebylo třeba prokazovat její vznik. Bylo také nutno zohlednit celou délku všech správních řízení, za které žalobce uplatnil nárok, nikoli jen prodlevy mezi jednotlivými procesními úkony správních orgánů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Janovská.

22. V daném případě dospěl soud k závěru, že je důvodné přiznat zadostiučinění v penězích, jelikož pouhé konstatování porušení práva se nejeví jako dostačující, kdy ani ke dni tohoto rozhodnutí soudu o nemajetkové újmě, není správní řízení pravomocně skončeno. Rovněž dle stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 je namístě přistupovat k případnému zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva jen za zcela výjimečných okolností, např. tehdy, byl-li význam předmětu řízení pro poškozeného nepatrný. O takový případ se však nejedná, kdy žalobce důvodně přikládá stavebnímu řízení, které se týká stavby zimoviště skotu v bezprostřední blízkosti svých nemovitostí, velký význam, neboť výsledek správního řízení může velkou měrou ovlivnit další užívání jeho nemovitostí v místě.
23. Při určení výše nemajetkové újmy soud rovněž vycházel z předchozího rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 C 45/2015, kdy soud vycházel jednak z uvedeného stanoviska Nejvyššího soudu ČR, jednak z hledisek stanovených ust. § 31a odst. 3 zákona o odpovědnosti. Jako základní částku za jeden rok řízení stanovil soud 15 000 Kč. Přihlédnuto bylo k tomu, že žalobce nezapříčinil průtahy v řízení a naopak se snažil dostupnými prostředky (návrhy na opatření proti nečinnosti, žaloba u správního soudu, podnět Veřejné ochránkyni práv) dosáhnout rozhodnutí ve věci a nápravy pochybení správního úřadu. Z tohoto důvodu soud zvýšil základní částku o 10 %. Dále soud zohlednil, že se nejedná o složité správní řízení, kdy již Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 17. 3. 2015, č. j. 57 A 56/2014-112 uvedl, že „řízení o dodatečné povolení stavby není řízením, u kterého by nebylo možné dodržet lhůty stanovené správním řádem pro rozhodnutí, a u kterého by nemělo být rozhodnutí vydáno ani po 19 měsících, jak je tomu v nyní souzeném případě“. Základní částku soud proto snížil o 10 %. Přihlédnuto bylo také k tomu, že správní řízení o odstranění stavby či dodatečném povolení stavby nebylo dosud pravomocně skončeno a celková doba řízení o odstranění stavby a dodatečné povolení stavby tak trvá již více než pět let. Z tohoto důvodu soud zvýšil základní částku o 10 %. Při posuzování významu předmětu řízení pro žalobce jako poškozeného soud zohlednil, že dlouhotrvajícím řízením došlo k narušení sousedských vztahů v [REDAKCE], kde se předmětná stavba i nemovitosti žalobce nachází. Soud tak zvýšil základní částku o 15 %. Výsledná částka za jeden rok tak činí 18.750 Kč, tj. 1.562,50 Kč za měsíc. Nelze konstatovat, že skutečnost, že se jedná o správní řízení, snižuje význam zásahu do práv žalobce. Naopak je zřejmé, že význam tohoto správního řízení na malé obci výrazně zasahuje do mezilidských vztahů v místě a neodůvodněně prodlužování správního řízení, namísto vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, tyto konflikty vyhrocuje.
24. Žalobce se domáhal nároku na přiznání nemajetkové újmy již v řízení vedeném u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 4 C 45/2015. V tomto řízení požadoval žalobce přiznání nemajetkové újmy ve výši 80 000 Kč s ohledem na průtahy ve správním řízení, aniž v žalobě blíže specifikoval období, za které se domáhá přiznání nemajetkové újmy. Rozsudkem Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4 C 45/2015 – 52 soud žalobci přiznal mimo jiné nemajetkovou újmu za období od ledna 2013 do podání žaloby, tj. do dne 27. 4. 2015. V tomto řízení se žalobce domáhá opětovně nemajetkové újmy za průtahy ve správním řízení, kdy přesně specifikuje, že požaduje nemajetkovou újmu za období tří let ode dne 10. 10. 2013, tzn. do 10. 10. 2016, a to ačkoliv je seznámen s pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Tachově sp. zn. 4 C 45/2015.
25. Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

26. Podle § 104 odst. 1 o.s.ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.
27. Podle § 159a odst. 4 o.s.ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.
28. Vzhledem k tomu, že žalobci již byla pravomocným rozsudkem přiznána nemajetková újma za období od ledna 2013 do dubna 2015, je zřejmé, že pokud se žalobce nyní domáhá přiznání nemajetkové újmy za období od 10. 10. 2013 do 10. 10. 2016, jedná se zčásti o totožné období, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto. Soud proto řízení v části, ve které se žalobce domáhal přiznání nemajetkové újmy za období od 10. 10. 2013 do 27. 4. 2015, zastavil pro překážku věci pravomocně rozhodnuté, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce se domáhal nemajetkové újmy ve výši 56 250 Kč za období tří let, tj. ve výši 1 562,50 Kč za jeden měsíc a při svém výpočtu nemajetkové újmy žalobce odkazoval na rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4 C 45/2015-52. V tomto rozsudku však soud přiznal žalobci nemajetkovou újmu za první dva roky, tj. za rok 2013 a 2014 pouze ve výši 781,25 Kč za měsíc, což žalobce pomíjí.
29. Jelikož řízení o náhradě nemajetkové újmy za období od 10. 10. 2013 do 27. 4. 2015 bylo zastaveno, přiznal soud žalobci nemajetkovou újmu za období následující, tj. od května 2015 do 10. 10. 2016, kdy žalobce omezil období, za které nemajetkovou újmu požaduje právě dnem 10. 10. 2016. Soud proto přiznal zadostiučinění celkem za dobu 17 měsíců a 10 dnů ve výši 27 066,50 Kč ($1.562,50 \times 18 = 26\,562,50$ Kč za 17 měsíců od května 2015 do září 2016 a $(1\,562,50 : 31) \times 10 = 504$ Kč za 10 dnů v říjnu 2016).
30. Žalobce požadoval také přiznání úroku z prodlení od 16. 4. 2016. Zde soud vycházel také z judikatury (např. rozhodnutí NS ČR ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, náleží Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 1612/09.), podle kterého je stát povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil a teprve marným uplynutím této lhůty se stát jako dlužník ocitá v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Nárok na náhradu škody uplatnil žalobce dopisem ze dne 15. 10. 2015, který byl doručen žalované dne 15. 10. 2015. Lhůta šesti měsíců skončila dne 15. 4. 2016 a ode dne následujícího, tj. od 16. 4. 2016 má žalobce právo na úrok z prodlení. Soud proto přiznal žalobci právo na zaplacení úroku z prodlení podle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
31. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř.. V daném případě byly předmětem dva dílčí nároky žalobce – náhrada škody spočívající v nákladech řízení a náhrada škody spočívající v nemajetkové újmě. V části nároku, který se týkal náhrady škody spočívající v nákladech řízení, byl žalobce pouze částečně úspěšný. Rovněž v části, která se týkala nemajetkové újmy, byl žalobce pouze částečně úspěšný. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce při výpočtu částky nemajetkové újmy vycházel z předchozího rozhodnutí Okresního soudu v Tachově sp. zn. 4 C 45/2015. Neúspěch žalobce v tomto řízení spočíval v tom, že uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy, o které již bylo pravomocně rozhodnuto a řízení bylo z tohoto důvodu zastaveno podle § 104 odst. 1 o.s.ř. Soud proto nevycházel při rozhodování o nákladech řízení z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013 jako v řízení předcházejícím sp. zn. 4 C

45/2015. Celkový nárok žalobce činil 129 682 Kč. Žalobce byl úspěšný ve výši 67 550,50 Kč (tj. 52,5 %) a neúspěšný ve výši 62 131,50 Kč (tj. 47,5 %). V souladu s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. má proto žalobce nárok na 5 % nákladů řízení (odečtení neúspěchu ve věci od úspěchu ve věci. Soud tak přiznal žalobci právo na 5 % náhrady nákladů řízení vůči žalované dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“). Náklady řízení spočívali v odměně advokáta za 11 úkonů právní služby (první porada s klientem včetně převzetí věci, uplatnění nároku na náhradu škody, žaloba, vyjádření ze dne 9. 3. 2017, vyjádření ze dne 13. 9. 2017, soudní jednání dne 14. 9. 2017 od 9:30 hodin do 11:20 hodin a od 12:15 hodin do 13:45 hodin, vyjádření ze dne 14. 9. 2017, vyjádření ze dne 12. 10. 2017, porada s klientem dne 12. 10. 2017, vyjádření ze dne 16. 1. 2018, soudní jednání dne 23. 1. 2018 od 10:00 hodin do 11:15 hodin) po 6 300 Kč dle § 7 AT (tarifní hodnota 129 682 Kč dle § 7 AT) ve výši 69 300 Kč, 11 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT ve výši 3 300 Kč. Dále spočívají náklady řízení v náhradě jízdních výdajů. Podle § 1 písm. b) a § 4 vyhlášky č. 440/2016 Sb. o změně sazby základní náhrady za používání motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,90 Kč a průměrná cena motorové nafty činí 28,60 Kč. Podle § 1 písm. b) a § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb. o změně sazby základní náhrady za používání motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 4,00 Kč a průměrná cena motorové nafty činí 29,80 Kč. Advokát uskutečnil jednu cestu k soudnímu jednání z [redacted] do [redacted] a zpět v roce 2017 v celkové délce 314 km a v roce 2018 rovněž jednu cestu k soudnímu jednání z [redacted] do [redacted] a zpět v celkové délce 314 km (jedna cesta z [redacted] do [redacted] v délce 157 km). Sazba základní náhrady v roce 2016 tak činí 1 224,60 Kč a v roce 2018 činí 1 256 Kč. Z technického průkazu vozidla vyplývá průměrná spotřeba 5,43 litru motorové nafty na 100 km. Náhrada výdajů v roce 2017 při ujetí 314 km (spotřebováno 17 litrů motorové nafty) činí 486,20 Kč a náhrada výdajů v roce 2018 při ujetí 314 km činí 506,60 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) AT soud přiznal za promeškaný čas za cestu z [redacted] do [redacted] a zpět ke dvěma soudním jednáním v rozsahu 12 půlhodin ve výši 1.200 Kč. Advokát žalobce je registrován k placení daně z přidané hodnoty, soud proto žalobci ve smyslu § 137 odst. 3 OSŘ přiznal i právo na náhradu této daně ve výši 21 % z odměny advokáta, náhrady hotových výdajů, jízdného a náhrady za promeškaný čas ve výši 16 227,40 Kč. Celková náhrada nákladů činí 93 500,80 Kč a vzhledem k tomu, že žalobci byla přiznána náhrada nákladů ve výši 5 %, činí tato náhrada nákladů 4 675 Kč, jak je uvedeno ve výroku V. tohoto rozsudku. Povinnost uhradit náklady řízení má žalovaná dle § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám advokáta žalobce.

32. Soud neshledal důvody hodné zvláštního zřetele dle § 150 o.s.ř., pro které by soud zcela nebo zčásti nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalobci nebrání žádné zákonné ustanovení, aby se náhrady škody domáhal již v průběhu správního řízení, kdy lze pouze konstatovat, že ani v době vydání tohoto v pořadí již druhého rozhodnutí o náhradě škody, není správní řízení skončeno. Naopak žalobce mohl legitimně očekávat, že poté, kdy předchozí rozhodnutí ve věci 4 C 45/2015 je pravomocné, učiní strana žalovaná kroky směřující k jednání mezi účastníky o náhradě škody a k případnému podání žaloby a vzniku nákladů řízení tak nemuselo dojít.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání ve lhůtě patnácti dnů ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložená tímto rozsudkem, lze podat návrh na exekuci k soudnímu exekutorovi.

Tachov 26. ledna 2018

Mgr. Kateřina Edlová v.r.
samosoudkyně